

[Udenrigsministeren.]

hvad vi har at sige til Spanien, som nu skal integreres i NATO eller noget lignende. Jeg har allerede på et spørgsmål i folketinget, et skriftligt spørgsmål i august, forklaret, hvordan den sag hang sammen. Der er ikke tale om nogen integrering af Spanien i NATO, aldeles ikke. Den spansk-amerikanske samarbejdsaftale, som er en bilateral aftale, er en fornyelse af en aftale fra 1953, og den indebærer ikke nogen forbindelse mellem NATO og Spanien.

Det ærede medlem fru Hanne Reintoft spurgte, om vi anerkender FN-resolutionen fra 22. november 1967. Det forekommer mig at være et forvirret spørgsmål; jeg vil da gerne have lov at sige, at det ellers ikke ligner det ærede medlem at være forvirret — andre gloser kan man anvende, men ikke den. Det forekommer mig uhyre ejendommeligt, at man kan spørge om det. Det er blevet sagt klart gang på gang, at vi bygger vores Mellemøstenpolitik på den resolution. Det er vel endda ikke forkert at sige, at da den blev til i efteråret 1967, havde Danmark sin store andel i dens tilblivelse og udformning, men lad det nu være, hvad det er. I vor holdning til Mellemøsten bygger vi på den resolution. Jeg har haft lejlighed til at sige det under samtaler med den israelske regering i april i år og med den ægyptiske regering i maj i år; jeg har sagt det gentagne gange herhjemme, det behøver vel ikke mere understregning.

Må jeg endelig på det ærede medlem hr. Kai Moltkes spørgsmål om, hvorvidt medlemskab i fællesmarkedet kan ændre dansk udenrigspolitik i den grad, at vor atompolitik ikke længere skulle være gældende, svare klart og utvetydigt, at det vil medlemskab i fællesmarkedet ikke. Medlemskab i NATO er, som erfaringerne klart viser, foreneligt med dansk atompolitik, og dermed er vel det åbenbart urimelige i hr. Kai Moltkes spørgsmål belyst.

Finansministeren (Poul Møller): De ærede ordførere fru Hanne Reintoft, hr. Poul Dam, hr. Sigsgaard og hr. Kai Moltke rettede nogle voldsomme salver imod regeringen og imod regeringens økonomiske politik. Jeg skal ikke tage skyldningen op ved denne lejlighed; jeg synes, det er mere interessant politisk, hvad indholdet var i hr. Per

Hækkerups tale. Jeg håber, ingen af de øvrige ordførere vil tage mig ilde op, at vi i dag i særlig grad må være interesseret i socialdemokratiets tale, det har trods alt politisk større betydning, end hvilken vej fru Hanne Reintoft går ved denne lejlighed eller ved en anden lejlighed.

Når jeg tænker på hr. Per Hækkerups tale, så synes jeg, det var blide toner og milde blikke, der mødte os fra den socialdemokratiske ordfører. Jeg bemærkede, at finanspolitikken ikke blev anfægtet — i princippet i hvert fald. Der kan måske herefter konstateres enighed imellem det store socialdemokrati og regeringspartierne om, at det er nødvendigt at fastholde en stram finanspolitik. Man kan naturligvis diskutere grad, og man kan diskutere fordelingen af skattebyrden, men man kan ikke diskutere nødvendigheden af den stramme finanspolitik; hvad enten vi så skal bekæmpe betalingsbalanceunderskuddet i løbet af 2-3 år eller måske over en lidt længere årrække, som hr. Per Hækkerup mente det ville blive nødvendigt.

Formålet med denne finanspolitik er sideløbende med kreditpolitikken at tilvejebringe balance ved at dæmpe efterspørgselspresset og dermed importbehovet. Det vil jeg gerne fremhæve, fordi det så ofte antydes eller siges, at det ikke vil gå ud over regeringens statsoverskud, om man f. eks. omlægger beskatningen fra forbrugsafgifter og tager noget mere i formueskat eller noget mere i kapitalvindingsskat. Det er imidlertid ikke overskuddets størrelse, som er aldeles afgørende for virkningen af en finanspolitik, der skal lette et betalingsbalanceunderskud; det er først og fremmest, om den fremkalder den dæmpning i efterspørgselspresset og i forbruget, som er nødvendig. Dét tvivler jeg på, at en højere formueskat, som jo til syvende og sidst vil betyde en højere indkomstskat af renteindtægter, eller højere kapitalvindingsskatter kan afløse egentlige afgifter som momsen og andre skatter, vi har i vort skattesystem. Jeg tror ikke, det vil have den virkning.

Den kraftige beskatning er den ene del af finanspolitikken. Den anden del, som er lige så nødvendig, er, at udgifterne på statsbudgettet ikke løber lige så hurtigt eller hurtigere end indtægterne. Udgifterne må holdes nede i forhold til indtægtsstigningerne, kun